

השלמות לשיחות ש"פ וירא

בס"א, יום הולדת כולל כל ימי חייו:

ויש לומר יתירה מזה – שיום ההולדת כולל גם כל ההמשך שלאחרי כל ימי חייו בעלמא דין, בגן עדן ובעולם הבא, עד סוף המשך הזמן.

שם, סיפור הוראה של נשיא הדור – הוראה לכאור"א מישראל:

ויתירה מזה – שנעשה חלק מתורה (לשון הוראה¹), במכ"ש וק"ו מחידוש של תלמיד ותיק (תלמיד בלבד) שנעשה חלק בתורה (ועד שכל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש נאמר למשה מסיני), ועאכו"כ תורה של זה שלמעלה מגדר "תלמיד" (אף שהי' עדיין בשנות לימודו), ועד לנשיא הדור.

בס"ו, לא ניתנה תורה אלא לאוכלי המן:

ויש להוסיף, שענין זה מודגש במיוחד בקשר ובשייכות לתורתו של בעל יום ההולדת, "הרמב"ם דתורת החסידות":

ידוע ש"רמב"ם" ר"ת "רבות מופתי בארץ מצרים"². וענינו בתורה³ – שלימוד התורה באופן ד"רבות מופתי" (בריבוי ובשלימות) נעשה ע"י ההנהגה ד"ארץ מצרים", במעמד ומצב של "עוני", ובלשון חז"ל⁴ "המקיים את התורה מעוני"⁵, "כך היא דרכה של תורה פת במלח תאכל ומים במשורה תשתה .. ובתורה אתה עמל כו"⁶.

ולכאורה אינו מובן: איך מתאים מארז"ל ע"ד מעלת הלימוד מתוך עוני עם מארז"ל "לא ניתנה תורה .. אלא לאוכלי המן", שלא הי' אצלם מצב של עוני, כיון שקיבלו כל צרכיהם הגשמיים מתוך הרחבה?!

והביאור בזה – שעיקר הכוונה דקיום התורה מ"עוני" היא (לא לחסרון ח"ו בצרכים הגשמיים, אלא) שהענינים הגשמיים אינם תופסים מקום אצלו, כיון שאין להם חשיבות מצד עצמם, עד כדי כך, שנרגש אצלו כמו שאינם קיימים (כמו ב"עוני" כפשוטו), בידעו שהעיקר הוא לא הדבר הגשמי אלא החיות האלקית שבו, כמודגש ב"מן", עליו נאמר⁷ "ויאכילך את המן גו' למען

(1) ראה זח"ג נג, ב. ועוד.

(2) בא יא, ט.

(3) להעיר, ש"מופתי" הם במספר עשר (עשר

מכות) – כנגד עשרת הדברות הכוללים כל התורה כולה.

(4) אבות פ"ד מ"ט.

(5) ולהעיר, שלא נאמר להיפך – "המקיים את

התורה מעושר" (כי אם "המבטל את התורה מעושר").

(6) שם פ"ו מ"ד.

(7) עקב ח, ג.

הודיעך כי לא על הלחם לבדו יחי' האדם כי על כל מוצא פי ה' יחי' האדם", שכל חיותם היתה מ"לחם מן השמים"⁸ שבו ניכר ונרגש בגלוי "מוצא פי ה'". ועד"ז צ"ל אצל כל לומדי התורה – שצריכים להיות במעמד ומצב ד"אוכלי המן":

על אכילת לחם (לחם מן הארץ) מברכים בברכת המזון (שחיובה מן התורה)⁹ "ברכת הזן", ש"משה תיקן .. בשעה שירד להם מן" ⁸³³. וההסברה בזה – דלכאורה, כיון שברכת הזן נתקנה על המן, לחם מן השמים, מה שייכותה ללחם מן הארץ – כי גם לחם מן הארץ הוא בעצם מן השמים, שניתן ע"י הקב"ה ש"זן ומפרנס לכל", ולכן, גם כשעוסקים בפרנסה לעשות "כלים" בדרך הטבע לברכתו של הקב"ה, יודעים שהעיקר היא ברכתו של הקב"ה ה"זן ומפרנס לכל", ובמילא, ההשתדלות וההוספה היתירה בעניני הפרנסה לא מוסיפה בהשפעת המזון¹⁰, כפי שראו בפועל ובגלוי ב"מן", ש"לא העדיף המרבה והממעט לא החסיר"¹¹.

וענין זה מודגש ביותר בקשר ובשייכות לבעל יום ההולדת דכ"ף מרחשון, אשר, מהחידושים שלו בתורת החסידות הוא לימוד החסידות ע"י תלמידי הישיבה שאצלם (וכן אצל אברכי הכולל) מודגש בפועל ובגלוי ההנהגה ד"אוכלי המן", שאינם צריכים לעסוק בעניני העולם לצורך פרנסתם כיון שהנהלת הישיבה נותנת להם צרכיהם הגשמיים מן המוכן¹² (כפי שקובעים ומסכמים מראש).

בס"ז, אמירת דא"ח ביום ההולדת לאחר ההסתלקות:

ויש להוסיף בהדגשת החידוש שבדבר – ע"פ פתגם בעל יום ההולדת לפני הסתלקותו¹³ "איך גיי אין הימל און די כתבים לאַז איך דאָ", שהוא בעצמו עולה למעלה, ורק הכתבים (שנאמרו ונכתבו לפנ"י) משאיר כאן, ואעפ"כ, המשיך באמירת מאמרים חדשים באופן שנמשכו ונתגלו למטה גם לאחר ההסתלקות.

שם, ק"ל שנה – חמשה פעמים הוי', השלימות ד(חמשה חומשי)תורה:

ויש להוסיף, שהשלימות בתורה קשורה עם השלימות דישאל, דכיון

(10) ראה לקו"ת תצא לו, רע"ג. ובכ"מ.
 (11) בשלה טז, יח.
 (12) ועד"ז הסמוכים על שולחן הוריהם. – ולהעיר, שזהו מהטעמים למצות כיבוד אב ואם, ש"השוה הכתוב כבוד אב ואם לכבוד המקום" כיון ש"שלתן שותפין בו" (קידושין ל, סע"ב), הן בנוגע ליצירתו, והן בנוגע לפרנסתו.
 (13) ראה לקו"ש חכ"ז ע' 24 ואילך. וש"נ.

(8) ולהעיר, שמדברי חז"ל משמע שהנהגה לאכול דברים נוספים על ה"מן" (כולל גם "לחם מן הארץ") היתה ענין בלתי-רצוי נראה (לדוגמא) יומא עה, ב. וראה גם לקו"ש ח"ט ע' 15. וש"נ (במעלת בני גד שהיו מחבבים את המן), כיון שאכילתם היתה צריכה להיות "לחם מן השמים" בלבד.
 (9) ברכות מח, ב.

שישראל קדמו לתורה והתורה היא בשביל ישראל, כדאיתא במדרש¹⁴ "כשהוא אומר צו את בני ישראל דבר אל בני ישראל אומר אני שישראל קדמו", מוכן, שכל הענינים שכתורה ישנם גם בישראל, ובנדוד, שהשלימות דחמשה בתורה (חמשה חומשי תורה) ישנה גם בישראל, כמו השלימות דשלשה, "אוריאן תליתאי .. לעם תליתאי"¹⁵.

ומזה מוכן גם בנוגע להשלימות דשאר המספרים הן בתורה והן בישראל¹⁶, ולדוגמא: מספר ששה – ששה סדרי משנה, מספר שבעה – שבעת קני המנורה שרומזים על שבעה סוגים בנשמות ישראל¹⁷, מספר שמונה – ימי ונרות חנוכה, הקשורים עם הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו ("של ימות המשיח .. שמונה"¹⁸), ועד להשלימות דמספר עשרה – "העשירי יהי' קודש"¹⁹ – ב"פ חמשה.

לאחרי ס"ז:

ויש להוסיף עוד ענין בהשייכות המיוחדת לשנה זו:

ענינה המיוחד של שנה זו מרומז בהר"ת "תהא שנת אראנו נפלאות", אשר, עיקר החידוש שבה לגבי מעלת שנה שעברה, "תהא שנת נסים", מודגש בהענין ד"אראנו (נפלאות)", שהנסים והנפלאות הם באופן של גילוי, עד לראי' מוחשית.

וכמדובר כמ"פ אודות הנסים והנפלאות בתקופה האחרונה (בשנת נסים, ובשנת אראנו נפלאות) שהם הכנה להנסים והנפלאות דגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"²⁰.

ויש להוסיף ולהבהיר שנסים ונפלאות אלה אינם אלא הכנה להגאולה, אבל לא אתחלתא דגאולה ואפילו לא אתחלתא דאתחלתא דגאולה, כי, גם אתחלתא דאתחלתא דגאולה תהי' ע"י מלך המשיח, ובלשון הרמב"ם²¹ "יעמוד מלך (בשר ודם) מבית דוד (ומזרע שלמה)²² וכו'", כמודגש בדברי רבותינו נשיאינו בכ"מ, ונתבאר בארוכה כמ"פ²³, ואין להאריך בדבר הפשוט ומוכין.

14 ראה ב"ר פ"א, ד. ועוד.

15 שבת פח, א.

16 להעיר גם מהפיוט "אחד מי יודע כו" (בהגדה של פסח*) שבו מפורטים מעלות המספרים בנוגע לתורה וישראל (כולל גם חמשה

חומשי תורה וששה סדרי משנה).

17 לקו"ת ר"פ בהעלותך. ובכ"מ.

18 ערכין יג, ב.

19 בחוקתי כז, לב.

20 מיכה ז, טו.

21 הל' מלכים ספי"א.

22 סהמ"צ מל"ת שסב. פיה"מ סנהדרין ר"פ

חלק יסוד הי"ב. אגרת תימן.

23 ראה לקו"ש ח"ה ע' 149 בהערה. ועוד.

* אף שבחב"ד אין נוהגים לומר פיוט זה. —

ולהעיר, שאצל רבותינו נשיאינו היו גם "הגדות" שבהם ישנו פיוט זה.

וענין זה שייך גם להמדובר לעיל בענין לימוד התורה – כיון שלעתיד לבוא יהי לימוד התורה באופן ד"אראנו נפלאות"²⁴, לימוד התורה באופן של ראי'²⁵, שזהו"ע ד"וירא אליו ה'" בלימוד התורה בתכלית השלימות.

* * *

י. כרגיל בהתוועדויות אלה – יעלו עתה אלה שהכינו משקה המשמח בקשר עם פעולות טובות בהפצת התורה והיהדות, ויכריזו פרטי הדברים, ומהם יראו וכן יעשו.

ויה"ר שפעולות אלה (וההחלטה טובה בזה) ימהרו ויזרזו עוד יותר את הגאולה האמיתית והשלימה, ובפרט שעוד לפני"ז כבר נשלמו כל מעשינו ועבודתינו, ומוכנים כבר להגאולה האמיתית והשלימה.

ועוד והוא העיקר – שיהי' כן בפועל ממש, ותיכף ומיד ממש – שעוד לפני יום ההולדת דכ"ף מרחשון תהי' כבר הלידה והגאולה (כידוע²⁶ שהגלות נמשל לעיבור והגאולה ללידה), ובאופן שלא צריך להמתין תשעה חדשים, ואפילו לא תשע שעות (זמן העיבור לעתיד לבוא²⁷) או תשעה רגעים, אלא בשעתא חדא וברגעא חדא – ביום הש"ק זה, ולפני הקריאה בתורה בתפלת מנחה, בהמשך ובסמיכות להקריאה ד"וירא אליו ה'", שעיקר ושלימות גילוי זה יהי' לעתיד לבוא, והמשך הקריאה ע"ד לידת יצחק²⁸, ששייך במיוחד להגאולה העתידה, כמארז"ל²⁹ שלעתיד לבוא יאמרו ליצחק דוקא "כי אתה אבינו"³⁰.

ולהעיר, ש"יצחק" הוא שמו (השני³¹) של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ה"מנהל-פועל" דשיבת תומכי תמימים (שנתייסדה ע"י בעל יום ההולדת דכ"ף מרחשון), חיילי בית דוד שפועלים ומביאים את הגאולה, ובמילא, ה"ה"מנהל-פועל" דכל עניני הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

ובפשטות – שתיכף ומיד ממש יוצאים כל בני" מהגלות, "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"³², ובאים לארצנו הקדושה בשלימותה (כמבואר בפרשת לך לך דמינה אזלינן), לירושלים עיר הקודש, לבית המקדש ולקדש הקדשים, שבו נמצא הארון והלוחות, אותיות החקיקה שבתורה, כמודגש

(29) שבת פט, ב.

(30) ישעי' סג, טז.

(31) וגם שמו הראשון (יוסף) קשור עם הגאולה – כמ"ש (ישעי' יא, יא"ב) "ביום ההוא יוסיף אדני גו' ואסף נדחי ישראל".

(32) בא יו"ד, ט.

(24) נוסף לכך שיתבררו כל השאלות והספקות

שבתורה, עי"ו ש"תשבי יתריך קושיות ואבעיות".

(25) לקו"ת צו י, א ואילך. ובכ"מ.

(26) תו"א ותו"ח ר"פ ורא. ובכ"מ.

(27) יהל אור ע' תריט. ועוד.

(28) כא, א ואילך.

במיוחד בלימוד פנימיות התורה, כדרישת מייסד הישיבה והמנהל-פועל שלה, ש"הקיצו ורננו שוכני עפר", והם בראשם, נשמות בגופים.

ועאכו"כ כל בני"י שנמצאים בדורנו זה באופן של נשמות בגופים, ללא הפסק בינתיים, ואדרבה, שניתוסף עוד יותר בכריאות וחיזוק הגוף לאורך ימים ושנים טובות, כמודגש אצל יצחק (בחי' הגבורה, תגבורת החיות) שהאריך ימים יותר מיעקב (קמ"ז שנה – כנגד קמ"ז מזמורי תהלים³³), ויותר מאברהם (קע"ה שנה) – ק"פ שנה.

כן תהי' לנו, ובפרט ע"י ההוספה באמירת לחיים, לחיים טובים ולשלום, לחיים ולברכה (ככל פרטי הנוסחאות³⁴), החל מהברכה העיקרית – גאולה האמיתית והשלמה ע"י משיח צדקנו, תיכף ומיד ממש.

[לאחרי חלוקת המשקה – התחיל כ"ק אדמו"ר שליט"א לנגן ניגון הקפות לאביו הרלוי"צ ז"ל. אח"כ הורה להש"ץ שי' לנגן "יהי רצון כו' שיבנה בית המקדש". אח"כ התחיל כ"ק אדמו"ר שליט"א לנגן "ניעט ניעט ניקאווא". ואח"כ הזכיר אודות אמירת ברכה אחרונה].

(34) "היום יום" כ"ט אד"א. ובכ"מ.

(33) ירושלמי שבת פט"ז ה"א. ועוד.